האריות הישראלים, שביום המר והנמהר של שמחת תורה אשתקד, שמו נפשם בכפם, וירדו על דעת עצמם אל לב המאפליה שביישובי עוטף עזה, לאחר שנכבשו בידי מרצחי החמאס, כדי להציל מן התופת ומסכנת המוות ישראלים שאינם מוכרים להם. מדובר בישראלים שוחרי טוב, שהלכו אחר מצפונם ובעיניים פקוחות לגיא צלמוות, ללא כל פקודה שמגיעה מן החוץ - פרט לצו המצפון, רוח האחווה היהודית ומצוות לא תעמוד על דם רעך.

כך למשל ירדו לגיא ההריגה קציני צה"ל בדימוס יאיר גולן, ישראל זיו ועופר וינטר, ששמו נפשם בכפם כשחילצו ישראלים מאימת המוות שריחפה עליהם. כך זכורים לטוב האחים נועם וישי סלוטקי הי"ד, שנפלו תוך כדי פעילות הירואית להצלת אחים ואחיות שכלל וכלל לא הכירו. כך נהגו בעוז נפש ואומץ לב נדיר אזרחי נשגב האחים אלחנן הי"ד קלמנזון וייבל"א אלחנן (שיצא חי תו"ל מן הזוועה), ולא נשכח גם חלקו של קצין מג"ב סנ"צ ערן קלימי, ומן הסתם היו עוד כמה ישראלים יפים כאלה שסיכנו חייהם להצלת האחר.

בין כפירי האריות הללו, כולם גברים עזי נפש, היתה גם לביאה עזת נפש אחת: אישה דתית, אם לעשרה ילדים (גילאי 22 עד 5 שנים, כולם למדו/לומדים/ילמדו באולפנות ובישיבות), קצינה במג"ב, שנכנסה ויצאה שוב ושוב במכוניתה הקלה, קאיה-סיד משטרתית לבנה, לתוך העוטף עשרות פעמים, הצילה כמאה בני אדם מתוך מיתחמי הפלצות - ויצאה מן התופת ללא פגע בגופה ואפילו ללא שריטה ברכבה. בכל סבב כזה דחסה לספסל האחורי של הקאיה הקטנטונת, המיועד לשלושה נוסעים, שבעה בני אדם ועוד שניים שלושה בתא המטען הדחוק. רובם היו פצועים בדרגות שונות שנדחקו זה אל גופו של זה, כמו סרדינים בקופת שימורים.

נא להכיר: רפ"ק שפרה בוכריס, בת 45, תושבת היישוב הדתי הקהילתי מרחב-עם שליד שדה בוקר, וממייסדיו, שעד עכשיו לא מצליחה להסביר לעצמה את פשר הנס המופלא שפקד אותה, כשחילצה ללא לאות פעם אחר פעם, לאורך כל היום, את בלייני הנובה מאש המרצחים - וסיימה את סיפור התופת הנוראה ללא פגע קל שבקלים.

שפרה בוכריס לבית גינזבורג, ילידת בית אל ובוגרת האולפנה המקומית, היא בתם של אירנה וד"ר מיכאל גינזבורג, מראשוני בית אל, שעלו ארצה בתחילת שנות ה-70 מברית המועצות וכאן חזרו בתשובה והצטרפו לציונות הדתית. אביה היה בן 16 בהגיעו ארצה מקייב, אוקראינה, ואירנה הגיעה בת 18 מקזאן על שפת הים השחור. הם הכירו כאן, חזרו בתשובה ברוח הציונות הדתית ונישאו. שניהם הקימו בית ציוני חם, שומר תורה ומצוות, ושפרה כבר נולדה לתוך האווירה הציונית הדתית ששררה בבית, כך שהיא לא מכירה משהו אחר.

אביה, מיכאל גינזבורג, נתקבל לעתודה האקדמית, למד רפואה באוניברסיטה בירושלים, שירת כרופא קרבי בצנחנים, וכיום הוא מומחה להמטולוגיה ואונקולוגיה בביה"ח הדסה עין כרם. בתחילה חלמה בתו ללכת בדרכו וללמוד רפואה שכל כך קסמה לה, אך השירות הסדיר במג"ב סחף אותה ובסופו של דבר חתמה קבע ומאז היא משרתת ברציפות עד היום הזה. הזיקה היחידה שלה לעולם הרפואה היא בהיותה פרמדיקית מוסמכת, נהגת אמבולנס ומתנדבת באיחוד הצלה. "אילו מסלול חיי היה שונה, בטוח שהייתי הולכת בדרכו של אבא ולומדת רפואה. אבל הדבר לא הסתייע. מצד שני אני מתנחמת בכך, שחברה טובה

'כוח שפרה'

בחרבה בתוך ים הדם

במשך 12 שעות ברציפות, ללא הפסקה, התרוצצה בשמחת תורה הקאיה המשטרתית הבודדת של רפ"ק שפרה בוכריס בגיא הצלמוות בנובה, כשהיא מחלצת ניצולים, מבלי שהיא עצמה נפגעה ומבלי שהרכב נשרט. הערכה זהירה מדברת על 100 ניצולים לפחות שקיבלו את חייהם במתנה בזכותה

// מנחם רהט

של המשפחה, רופאה גם היא, אמרה לי לאחר ה-7 באוקטובר: 'את הצלת ביום אחד בלבד, כל כך הרבה חיים של בני אדם, במספר כזה שרופא רגיל לא מציל כל ימי חייו"...

לשפרה ניסיון ביטחוני עצום - 27 שנות שירות רצופות במג"ב, בתפקידי סיור, פיקוד ומטה, בירושלים ובנגב. בשמחת תורה אשתקד ועד לפני כחודש, היא שימשה מפקדת יחידת סיור של שוטרי

ההבזקה שלה היתה שעדיף במצב זה לנטוש את כבישי האספלט ולנוע על דרכי העפר החקלאיות. זו היתה החלטה מצילת חיים

מג"ב בחוצות באר שבע, שתפקידה להפגין נוכחות כדי להבטיח את הביטחון השוטף ולהעניק תחושת ביטחון לאזרחים. היחידה הזו איבדה השבוע את אחת הלוחמות הבכירות שלה, סמ"ש שירה חיה סוסליק הי"ד, סיירת במג"ב דרום, שנרצחה בהיתקלות עם המחבל מהפזורה הבדואית בנגב, בפיגוע בתחנה המרכזית בבאר שבע.

למרות המשימות התובעניות, הקורסים בדרך לקצונה ולהתמקצעות, היא גידלה ומגדלת לאורך תקופה זו, יחד עם בעלה אמיתי בוכריס, מהנדס בניין בעיסוקו, משפחה לתפארת ובה שבע בנות ושלושה בנים: חירות בת 24 שלאחר שירות סדיר ביחידת חילוץ והצלה, החלה לימודיה באוניברסיטה וכבר הספיקה לעשות מאה ימי מילואים בצפון וביו"ש; מעיין (23), בוגרת אולפנת ירוחם שמשרתת כיום בסדיר; אורי (20) שמסיים שירות צבאי; התאומות יעל והדס (18) שמסיימות אולפנה בירוחם; יוחאי (16) תלמיד ישיבה תיכונית בדרום; ויונתן (14), דניאל (12), שקד (9) ויובל (5) הלומדים במערכת החמ"ד. בשל עיסוקיה הלא שגרתיים בשעות לא שגרתיות, נאלץ אמיתי תכופות למלא מקומה בבית וללבוש את הסינור ולשמש עזר כנגדה.

נסענו בשטח עם נשקים שלופים, וסביבנו שורקים קליעי נק"ל

בשעה 7:06 בבוקר שמחת תורה אשתקד, בשבת השחורה 7 באוקטובר, התעוררה שפרה משנתה בביתה במרחב-עם לקריאות הטלפון שהזעיק את כל המג"בניקים במחוז, להתייצב מיידית בבאר שבע. כל המשפחה (פרט לבת מעיין ששימשה בתורנות במג"ב ירושלים) שהתה עימה בבית באותה שבת חופשית. באותה שעת בוקר לא עלה בדעתה שמדובר באירוע רצחני חסר תקדים מאז

בעיר. אז עדיין לא ידעה על פריצת הגדר בעוטף עזה, מפני שהיא נמנעה, מחמת קדושת השבת, מלצפות בטלוויזיה או להאזין לרדיו, שכבר החלו לשדר תיאורים מצמיתים של המתקפה העקובה מדם. בתוך כך התקשר לתחנה אחד מקציניה, שחף, ודיווח שהוא נמצא באזור רעים ומאבד דם וזקוק לחילוץ. הוא גם דיווח שבשטח פעל שוטר נוסף, שנורה ונהרג.

מספרת שפרה: "עוד לא הבנתי את טירוף האירוע, אבל החלטתי לחבור לקצין הפצוע. יצאנו שני רכבים משטרתיים קלים - אני והסמב"ץ ברוך אביסהל, והסגן שלי רם עמרני, עם רס"ר המשמעת יניב כהן - אל שחף הפצוע, במגמה לחלץ אותו. דהרנו עד צומת גילת, שם התחלנו לשמוע קולות ירי וגם אזעקות צבע אדום, אבל עדיין לא זיהינו שמדובר במגה אירוע".

ככל שהתקדמו לעבר היעד, השתנתה התמונה לרעה. החששות והחרדת החלו לכרסם, וההבזקה שלה היתה שעדיף במצב זה לנטוש את כבישי

שפרה נעמדה בנקודות הציון שמסרו הניצולים הלומי הפחד, וצעקה לעברם: "אנחנו מג"ב, באנו להציל אתכם. צאו אלינו"

שפרה בוכריס. צילום: אמנון ארד

האספלט ולנוע על דרכי העפר החקלאיות. לאחר שחילצו שוטרים פצועים מאופקים לתאג"ד בצומת גילת, הגיעו לאזני 'כוח שפרה' שמועות ראשונה על הטבח במסיבת הנובה. הם החליטו לצאת לשטח ולהציל נפגעים. חומרת וגודל האסון עדיין לא הופנמה. הם תיארו לעצמם שמדובר בהיתקלות קצרה שתסתיים בהקדם.

'כוח שפרה' יצא לעבר מתחם הנובה, אבל לא בדרכי האספלט המהירות, אלא בדרכי העפר החקלאיות. בדיעבד, היא אומרת, זו היתה החלטה מצילת חיים. אילו המשיכו על כבישי האספלט, היו כנראה נקלעים לירי של מארבי מחבלים שהסתתרו לאורך הכבישים, אשר הפכו לכבישי קטל. כל מי שנע בהם ברכבו בתום לב, בניסיון להימלט למקום בטוח, נורה ונהרג ורכבו הוצת. ההחלטה לנוע בדרכי העפר היתה מצילת חיים ואיפשרה ל'כוח שפרה' לנוע בשטח ללא הפרעה ומבלי להיתקל במחבלים.

בשדות הסמוכים לנובה הם החלו לאסוף ניצולים. שפרה וחבריה תיחקרו אתם ולא האמינו למשמע אוזניהם. "איזו מסיבה? מה מסיבה?", השתוממה שפרה. "מסיבת טבע???", תהתה מבלי להאמין למשמע אזניה. "מה הקישקוש הזה?", התפלאה בחוסר אמון, כששמעה מפי הניצולים: "מסיבה עם אלפי אנשים בחיק הטבע שהתנהלה כל הלילה עד למתקפה מוקדם בבוקר". מה שבכל זאת שיכנע אותה שמדובר במסיבה המונית, היו דווקא הבגדים החגיגיים, 'בגדי מסיבה' בלשונה של שפרה, שלבשו הניצולים.

שפרה דחסה לרכבה המצומק שמונה-תשעה בני אדם, רובם פצועים בדרגות פציעה שונות, ועוד

שפרה בוכריס (במרכז) בפעילות מבצעית. צילום: דוברות משטרת ישראל

השואה. אבל כבר למדה שצילצול הטלפון בשבת כשהיא בחופשה בבית מעיד על תופעה חריגה, עניין של פיקוח נפש. כל מה שידעו לומר לה בטלפון הוא, שקיים דיווח על ירי תלול מסלול וחשש חדירת מחבלים. היא לבשה את המדים וזינקה אל הגה הקאיה-סיד המשטרתית הקטנה, מותירה בבית כל בני המשפחה.

עודה דוהרת לבאר שבע, התקשרה אליה מפקדת הצוות שלה ממשטרת אופקים, שירה, ודיווחה שבן זוגה במשטרה הכחולה באופקים, נפגע מירי מחבלים ושאין לה אפשרות לפנותו. "כנהגת אמבולנס מתנדבת של מד"א, הדרכתי אותה בקשר איך לחבוש אותו, אבל בראש מיד נפל לי אסימון: אם הירי הגיע לאופקים, הרחוקה מהגבול עם עזה, סימן שמדובר באירוע הרבה יותר גדול משחשבתי, אבל עדיין לא ידעתי מה קורה".

לתחנת הדלק, לעבר התאג"ד שהוקם בצומת גילת, ומשם פונו באמבולנסים לבתי חולים.

ככל שחלף הזמן היא התקשתה למצוא עוד ניצולים. התברר שמי שלא הצליח להימלט חיפש נואשות מסתור כלשהו בשטח - שיחים יבשים, בורות, שוחות, ענפי עצים וכדומה. היא הגיעה אליהם הודות למידע שמסרו המסתתרים בטלפון להוריהם, ואלה כיוונו לשם את המשטרה, שהעבירה את הנתונים ל'כוח שפרה'. הקצינה הג'ינג'ית אכן הגיעה אליהם, אבל לא גילתה אותם בסריקה ראשונה. שפרה נעמדה בנקודות הציון שמסרו הניצולים הלומי הפחד, וצעקה לעברם: "אנחנו מג"ב, באנו להציל אתכם. צאו אלינו".

בו זמנית ניהלה שפרה גם את הצוותים המדולדלים של אנשי מג"ב בשתי המכוניות הפרטיות האחרות, שפעלו בשטח. בשלב מסויים תוגברה הקאיה שלה עם שוטר נוסף מקרב השלושה שפעלו במקביל לה.

שפרה היתה מודעת לסכנת המוות שריחפה עליה, וגם הבחינה בהדי הירי, בענני עשן הדליקות וההתפוצצויות, בריחות המוות, בפיצוצי טילי נ"ט וארפ"ג', ואפילו צעקות בערבית שהשמיעו החמאסניקים מתוך תחושת של ניצחון גדול ואקסטזה של מנצחים. מדי פעם הבחינה בכתמי דם על הכביש.

בשלב זה הפכה את הרכב הקל שלה לרכב סמי קרבי: היא שלפה את רובה האם-16 שלה מבעד לחלון שלידה, והשוטר שלצידה היפנה החוצה את אקדחו הטעון עם כדור בקנה דרך החלון שלידו. "וכך נסענו בשטח - עם נשקים שלופים כלפי חוץ, וסביבנו שורקים קליעי נק"ל", היא נזכרת.

בהמשך היום היא הבינה את גודל הסכנות האורבות לה במסע הבלתי פוסק הלוך ושוב מתחנת הדלק בגילת למתחם הנובה, אבל החליטה להמשיך, כשהיא נוטלת על עצמה, במודע, סיכון חיים עצום.

בשלב מסויים אבד הקשר בינה לשני הרכבים הקלים האחרים, אבל שפרה לא נואשה והמשיכה לנהל את מבצע החילוץ הפרטי שלה. וכך, במשך 12 שעות ברציפות, ללא הפסקה, ללא פסק זמן מינימלי להתאוששות, התרוצצה הקאיה של 'כוח שפרה' בין גיא הצלמוות לתאג"ד בצומת גילת. לאחר שפרקה בתאג"ד את מטענה הפצוע והגונח, סובבה את ההגה ויצאה שוב ושוב לרעים, ברכב שחללו התמלא ריחות של דם, תחבושות ספוגות דם, חוסמי עורקים ארעיים ושלוליות דם, כדי להביא קבוצה נוספת של ניצולים, שחלקם חייבים לה ללא ספק את חייהם - וייתכן שאלמלא חולצו

שפרה בוכרים עם הקאיה-סיד שאיתה חילצה עשרות נפגעים מהנובה. צילום: דוברות משטרת ישראל

היו נורים למוות באש המחבלים או מתים מחמת אובדן דם.

בשלב מסויים החליטה שפרה לעלות על כביש המוות, ונדהמה מן הזעווה: גופות ירויות ושרופות פזורות בשטח, רכבים בוערים מעלי עשן שחור שנדבקו מחמת החום הלוהט אל האספלט ומחזות אימה ופלצות. "היו שם מראות של אנשים מתים, שלעולם לא אוכל לתאר ולא ארצה לספר את גודל הזוועה", אומרת שפרה. "מה שאני יכולה רק להגיד שהכדורים שרקו לנו מעל לראש, השריפות נראו בכל רחבי השטח וריח חריף של מוות עמד באוויר, פצצות RPG התעופפו, ואנחנו עברנו בתוך ים המוות בחרבה".

"היה לי נס גלוי, השגחה פרטית. כאשה מאמינה שמתי מבטחי בבורא עולם. חשתי שהתקיים בי הפסוק 'גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע כי אתה עימדי'

"דבר אחד היה לי בראש: איך מצילים כמה שיותר אנשים"

החיפושים אחר ניצולים באווירה הסוריאליסטית הזו נמשכו ללא הרף. בחיפושיו אחר ניצולים הגיע כוח שפרה אל שיח גדול שבתוכו הבחינו בתנועה קלה חשודה. הם הסתערו פנימה אבל גילו בתוכו 11 מחבלים, שפשטו כל בגדיהם ונשארו בתחתוניהם, ומבלי שהיו מצויידים בנשק, שאותו הפקירו בשטח לשהות כך עד רדת הלילה כדי לחבור בחסות החשיכה לרצועה. כולם נאזקו ונלקחו לחקירה.

בחסדי שמים תעוזתה הוכיחה את עצמה. אין לדעת כמה נפשות הצילה ממוות אכזרי, אך הערכה זהירה מדברת על 100 ניצולים לפחות שקיבלו את חייהם במתנה, הודות לפעילות 'כוח שפרה', מבלי שהיא עצמה נפגעה ומבלי שהרכב נשרט.

"האמת היא שחשבתי במהלך היום שאולי עדיף להתעמת מול המחבלים. אני לוחמת בנשמתי מאז השירות הסדיר שלי במג"ב", היא אומרת, "אבל שם, בתוך שדות הקטל, הבנתי שאם אני לא מחלצת פצועים, הם ידממו שם למוות. אולי זה קשור לכך שאני אמא לעשרה ילדים. הבנתי עד כמה חשוב כל אחד מהפצועים לאמא שלו".

מה הניע אותך להגיע למצבי סכנה כל כך מוחשיים?

שפרה: "זה היה טירוף. אבל הבנתי שאם אנחנו לא נציל, אף אחד אחר לא יציל. חיי אדם היו תלויים אך ורק בזריזותו ומיומנותו של 'כוח שפרה'. ובמקום שאין אנשים, הייה אתה איש. היה פה מצב של הצלת נפשות ממש. כאם לילדים חשבתי על אמהותיהם של האנשים שמצאו עצמם בלב זירת הטבח, שהתפילה היחידה שמילמלו ממש באותן רגעים, היתה לשובם הביתה לשלום".

ולא פחדת להתרוצץ בין הקליעים והפגזים ועמודי העשן והרכבים השרופים ששיוו לאזור מראה סוריאליסטי מאיים?

"כאשה מאמינה שמתי מבטחי בבורא עולם.

משפחת בוכרים בהרכב מלא. צילום: באדיבות המשפחה

חשתי שהתקיים בי הפסוק 'גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע כי אתה עימדי'. הקב"ה היה עימדי, ללא ספק. אחרת קשה להבין איך יוצאים מהאירוע הנורא הזה ללא פגע".

אז מה בסופו של דבר הניע אותך לחזור אל התופת, שוב ושוב, לאחר שכבר הבנת שהמצב על הפנים וסכנת מוות מרחפת על פני כל השטח המדמם הזה?

"לא חשבתי על כלום. דבר אחד היה לי בראש: איך מצילים כמה שיותר אנשים. ידעתי שאסור להפסיק".

ומה עם הפחד? רק המחשבה על מאות המחבלים שמסתובבים בשטח, והמראות והקולות בשטח, יכולות להקפיא מפחד ואימה אדם נורמלי.

"האמת שבאותן שעות לא חשתי פחד. רציתי רק לחלץ כמה שיותר. פחד לא היה. בטחתי בבורא עולם. והיתה לי סיעתא דשמיא מדהימה".

איך את מסבירה שיצאת מכל הסיפור הזה ללא פגע?

"זה באמת נס גלוי. השגחה פרטית. הקאיה שלי יצאה גם היא ללא פגע. ותחשוב, שכלים כבדים של המשטרה שגם הם הסתובבו בשטח חטפו טילי אר.פי.ג'י וחלק מאנשיהם נהרגו. אני בטוחה שאני לא טובה יותר ולא צדיקה יותר מן האנשים שנהרגו, ומכל הגיבורים הצדיקים שירדו לעוטף באותו יום כדי להציל יהודים, וחלקם נהרגו, ה' יקום דמם. לא מבינה. אולי הקב"ה עוד מועיד לי שליחויות בעולם הזה. ואולי התפילות של הנשמות הקטנות שלי בבית, שהתפללו שאמא תחזור לשלום, הן שהצילו. לא נדע לעולם".

אתר הנובה - מיצג הזיכרון. צילום: חגי הוברמן

שפרה בוכריס. צילום: אמנון ארד

רק בחצות לילה, כשהתברר למשטרה ולמג"ב שאין עוד ישראלים חיים בשטח, חזרה שפרה בוכריס לביתה במרחב-עם, ובעודה לבושה במדים הספוגים בדם הפצועים התחבקה עם ילדיה ובעלה שחרדו מאוד לגורלה. "זרקתי את המדים שהאדימו למכונת הכביסה כדי לנסות להחזיר את עצמי למציאות נורמלית כלשהי. אז עוד לא ידעתי שהייתי צריכה על פי ההלכה לקבור אותם עם הדם".

אני בטוחה שאני לא טובה יותר ולא צדיקה יותר מן האנשים שנהרגו, ומכל הגיבורים הצדיקים שירדו לעוטף באותו יום כדי להציל יהודים

מי שיכול להיות לוחם/ת, חייב לעשות זאת

לאחרונה החלה רפ"ק בוכריס תפקיד חדש כסגנית מפקד יחידת שחר, אחת משתי הזרועות המבצעיות של מג"ב דרום.

שפרה, איך אישה שומרת מצוות מסוגלת לשרת במג"ב שזה כוח פעיל 24/7?

"אני חושבת שזו מצווה גדולה וגם זכות גדולה. עבודתנו היא שליחות. עם ישראל זכה בזמננו ללבוש מדים ולשאת נשק. זה לא מובן מאליו בתולדות ישראל. ואני מאמינה שמי שיכול להיות לוחם/ת, חייב לעשות זאת. גדלתי על ערכים ואמונה שעוזרים לי בשירות. דווקא מפני שאני אדם מאמין, קל לי לעשות מה שאני עושה. הדרך ברורה לי ואין לי התלבטויות".

ומה עם שבת?

"כולם יודעים שאני לא עונה בשבת לווטסאפים. רק במקרי פיקוח נפש אני עונה, וכמובן כשאני קצינה תורנית אני עונה לכל הטלפונים ללא סינון, כי לעולם אין לדעת איזה טלפון חשוב יותר ועל איזה אפשר לוותר. כמובן שהילדים שכולם קיבלו ומקבלים חינוך דתי, וכשהם שואלים שאלות בסוגיות אלה, אני עונה להם ומסבירה את המורכבות, בדיוק כמו שסבא שלהם, שהוא רופא שומר שבת, יוצא ברכב בשבת להציל נפשות במקרי חירום של פיקוח נפש. חילולה כביכול הוא שימורה".

אתה האישה הדתית היחידה במג"ב?

"מה פתאום? יש הרבה שומרות מצוות. ובגלל הוותק שלי הן גם שואלות אותי בנושאים שונים הקשורים לשמירת המצוות. אבל יש במג"ב צוות רבנים משטרתיים שעוסק במתן מענה הלכתי לכל השואלים. כמובן שיש אצלנו גם גברים רבים דתיים. כל הצוות שהיה איתי בחילוצים ב-7 באוקטובר, כולם - הסגן שלי פקד רם עמרני, הסמב"ץ שלי רס"מ ברוך אביסהל, הרס"ר שלי רס"ב יניב כהן, כולם, אנשים דתיים שהכיפה אינה יורדת מראשיהם, וכך גם הצוות שהשארתי בבאר שבע".

מה את צופה או מבקשת לשנה הקרובה?

"חשב לי להגיד, שאני מרגישה שאנחנו לפעמים מתבלבלים ורבים על שטויות. כל פעם אלה הם האוייבים שבאים עלינו לכלותינו ומזכירים לנו כל פעם מחדש מי האוייב האמיתי. אנחנו חייבים לזכור זאת גם ברגעי שיגרה. ככלות הכל יש לנו עם מדהים. אני אומרת את זה כי אני פוגשת את העם שלנו. דתיים וחילוניים, ימנים ושמאלנים, כולם כולם אוהבים את המדינה ורוצים לתרום כל אחד בדרכו שלו. יש רק קצת קיצוניים שמטרתם רק לפלג ולסכסך. אבל הם כל כך מעטים, ולא מייצגים אף אחד. הם רועשים אבל שוליים. רוב העם במקום טוב. מבין מי האוייב ויודע שהוא רוצה להשמיד אותנו, ימניים ושמאליים גם יחד, ושאין ברירה אלא להילחם בו. רוב העם אוהב אחד את השני וחשוב לו אחד מן השני. אני פוגשת את האהבה הזו ברחוב. האנשים פשוט מלאי אהבה אחד לשני ומלאי איכפתיות וכל אחד מחפש איך לעזור. אלה הם אנשים מכל קצווי הקשת, שרוצים רק לתרום לעזור. וזה משהו שלא קיים בשום מקום אחר".